

ogsaa for mange andre Medlemmer her i Tinget, at denne Lovs Fremkomst ikke vilde bidrage til at lette Anlægget af private Jærnbaner, men at den i alt Fald foreløbig vilde være en Hindring for dem. Jeg tillod mig den Gang at udtale dette, og jeg blev modfagt af den meget ærede Minister under Forhandlingerne; men jeg tror, det har vist sig i Løbet af denne Samling, at det i Virkeligheden har været Tilfældet, thi alle de private Komiteer, som have henvendt sig til den ærede Minister, have faaet det Svar, at saa længe Følsetinget ikke havde sagt sin Mening om Koncessionsloven, saalænge kunde den ærede Minister ikke udtale sig derover. Ethvert Medlem af Tinget, der ønskede at indbringe et privat Jærnbanelovforflag, maatte under disse Omstændigheder have en Følelse af, at det var unyttigt at fremkomme med private Jærnbanelovforflag, selv om de vare temmelig vel bekendte, førend Koncessionsloven var kommen til 2den Behandling, eller i alt Fald, førend Betænkningen over denne var afgiven. Deraf er Følgen ogsaa bleven, at nu samtidig med Afgivelsen af Betænkningen over Koncessionsloven strømmer der ind i Tinget private Jærnbanelovforflag. Det er beklageligt, at det ikke har været muligt at bringe disse frem paa et tidligere Standpunkt, saaledes at vi have kunnet faa Beslighed til at behandle dem her. Det har været saa vel mig som sikkert ogsaa de øvrige ærede Medlemmer, som have indbragt disse private Forflag, thdeligt, at der er ringere Udset til at faa dem igennem, naar de komme ind i den 5te Maaned af Samlingen, end hvis de vare komne paa et tidligere Stadium. Jeg tror saaledes, at det bekræfter sig, hvad jeg den Gang sagde, at det vilde i alt Fald foreløbig være en Hindring for private Jærnbaneanlæg, at den ærede Minister havde indbragt sit almindelige Koncessionslovforflag. Hvad selve Forslaget angaar, kan jeg jo fra det Standpunkt, hvorfra jeg nu har udtalt mig,

forflag overhovedet er kommet frem, med Glæde set, at Betænkningen omfider er fremkommen. At den er kommen saa sent, retter jeg ikke nogen som helst Bebrejdelse mod det ærede Udvalg for. Jeg har i det hele set, hvilke Vanskeligheder Sagen har forvoldt Udvalget, og at det i det hele har arbejdet under Forhold, som have forhindret det i at afgive Betænkningen saa tidlig, som ønskeligt var. Jeg maa tværtimod hde det ærede Udvalg i dets Helhed og Udvalgets Flertal min Anerkendelse for den Stilling, det har indtaget til de forskellige Spørgsmaal. Jeg maa særlig fremhæve Betygheden af, at Statens Bidrag af $\frac{1}{4}$ er forhøjet til $\frac{2}{5}$, idet jeg ganske kan tiltrøde den Betragtning, der ligger til Grund derfor, dels at $\frac{1}{4}$ er et temmelig lille Bidrag, og dels, at der bør tages Hensyn til, hvad der her kaldes „fattigere“ Egne. Jeg vilde hellere kalde dem „mindre befolkede“ Egne, thi fattigere ere de aldeles ikke. Det er en Overtro, at de jydffe Egne ere fattigere end Egnene paa Verne. Det er ikke enkelte rige Mænd, der gøre Egnene rige, tværtimod, det er den almindelige, jævne Velstand, der gør Egnene rige. Men disse Egne ere mindre befolkede, og Jorderne ere af mindre Værdi pr. Td. Land, og som Følge deraf bør disse Egne have den Begunstigelse, som de ville faa igennem den Maade, hvorpaa denne Paragraph er formuleret efter Udvalgets Forflag. Fremdeles er det ikke mere end billigt, at den gamle Regel følges, at Staten ikke kræver fuldt Udbytte fra først af af det Bidrag, den yder. Dersom Staten kræver at stilles lige med Kommuner og private, som hde Bidrag, saa er Statens Bidrag overordentlig lidt værd. I saa Fald ville de, der anlægge en Bane, i alt Fald i mange Tilfælde have lettere ved at tilvejebringe den resterende Del af Kapitalen ved Laan og derved blive fri for alle de Byrder og Indskrænkninger, som Staten paalægger — og maa paalægge, det indrømmer jeg — naar